

« Твої руки...»

Серед пустих алей з пожовклим листям,
у місті де завжди наче весна.
Серед чужих облич і вин ігристих,
для мене цей момент певно настав.

Коли зустрів я очі полум'яні,
глибокі і сумні мов небокрай.
Вони завжди вженуть мене в рум'яна,
тепер я лев, а ти мій рідний прайд.

Тепер в мене не має права спати,
коли десь в небі там зірки сивіють.
Я лицар твій, віднині мої лати,
повинні захищати твої мрії.

Таке буває тільки раз в житті,
і мить лише від щастя до розлуки.
І вибір чи піти у забутті,
Чи до кінця тримати твої руки...

Слухач II курсу факультету
державного управління
Шепетіло В'ячеслав Юрійович